Mariona Masferrer

Mariona Masferrer (Barcelona, 1953). Després d'exercir durant divuit anys com a psicoanalista escriu la novel·la El fil d'Ariadna que queda finalista del premi Donna (1999). A partir d'aquí ha seguit escrivint i publicant, novel·la, poesia... L'última obra ha estat Origen Tambakunda (finalista del Premi Setè Cel de Salt), la biografia novel·lada de Samba Gueye, un noi senegalès que va arribar a Espanya en pastera. Troba els seus llibres a les biblioteques: http://dom.cat/zd5

1. Faig aquesta feina perquè...

M'apassiona. Un bon dia -tenia més de quaranta anys- vaig haver de prendre una decisió difícil, tancar el meu despatx professional i seguir el marit a una altra ciutat, però allò que em resultava dolorós, finalment, m'ho vaig prendre com una oportunitat de disposar del meu temps per fer el que em venia de gust i em va sortir un llibre, El fil d'Ariadna, a partir d'aquí ja no he pogut, ni volgut, parar mai més.

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

Humana. Potser no és l'adjectiu més adient per definir un estil d'escriptura, però és el que em ve al cap; tinc vocació d'escoltar les persones i entendre perquè són com són i fan el que fan i potser també perquè tinc una mica de pudor de repetir els que m'han dit els crítics i lectors, sigui el que sigui que ho diguin els altres.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

Al col·legi de les monges alemanyes hi havia un servei de biblioteca. Hi vaig entrar per primer cop, emocionada, i me'n vaig endur Los viajes de Kásperle de Josephine Siebe que em va dur als boscos de la Selva Negra de la mà d'un ninot entremaliat. Al cap dels anys, aquell llibre aparegué en un mercat de vell i em serví per acostar el menor dels meus fills a la literatura; cada vespre llegíem un capítol, un i prou, i compartíem la millor estona del dia.

4. Penso que les biblioteques són...

Necessàries. Un racó de pau. Un niu de saber. Una connexió amb altres móns. Un punt de trobada. Un nucli d'expansió de la cultura proper i accessible que hauria de tenir tot el suport que mereix.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

Cien años de soledad de Gabriel García Márquez. Tenia divuit anys i el vaig agafar amb reticència perquè la professora de literatura no n'havia parlat amb gaire respecte, però em va sorprendre que aquell llenguatge fantasiós i exagerat d'un autor caribeny em resultés tan clar, tan proper i tan real com si sentís parlar el meu pare, un empordanès apassionat i metafòric, però arrelat a vida.

6. Llegir és recomanable per...

Saber. Per no estar mai sol, per no avorrir-se mai i per anar sempre una mica més enllà en el coneixement de les coses.

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

"És veritat que escriure un llibre és com tenir un fill?" Per respondre que no, home, on vas a parar!, un fill és un fill i un llibre és un llibre! I mentir perquè en el fons penso que sí que els dos fets s'assemblen, al menys en la gran dosi de desig que hom hi diposita per donar-lo, després, al món i deixar-lo fer, tot sol, el seu camí.

Data de l'entrevista: 2015-06-26